

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/79/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114012176
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3114012176.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému B.. D. H. pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 1. februára 2017 prejednal odvolania obžalovaného B.. D. H. a poškodeného G. K. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. júna 2016, sp.zn.2T/152/2014, a takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný B.. D. H., nar.X.X.XXXX v F., trvale bytom D. M. č. XXX, podľa § 285 písm. b/ Tr. por. o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín č.1Pv 322/14/3309-24 zo dňa 17.12.2014 pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 22.2.2014 v čase o cca 9.00 hod. v mieste pozemku parcely číslo XXX a parcely číslo XXX nachádzajúcich sa v katastri obce D. M. po predchádzajúcom vzájomnom verbálnom konflikte medzi G. H., bytom D. M. číslo XXX a G. K., bytom D. M. číslo XXX, ktorý vyústil do vyhrážania sa zabitím G. H. zo strany G. Antoniča, obvinený D. H. opakovane najmenej trikrát udrel G. K. zovretou päsťou ruky do miesta ľavého spánku, následkom ktorých úderov poškodený G. K. spadol na zem a stratil vedomie, čím podľa odborného vyjadrenia spôsobil poškodenému G. K. ľahké zranenia a to otras mozgu, odreniny v spánkovej oblasti vpravo, zmliaždenie tváre vľavo, zmliaždenie hrudníka vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu poškodeného vo W. nemocnici F. v trvaní od 22.2.2014 do 25.2.2014 a následnú práceneschopnosť s predpokladanom dobou trvania liečby od 22.2.2014 do 16.3.2014 a s obmedzením na bežnom spôsobe života poškodeného G. K. v čase hospitalizácie odkázaním na pomoc inej osoby pri vykonávaní bežných životných hygienických a stravovacích úkonov a po prepustení do ambulantnej liečby vzhľadom na zmliaždenie spánkovo sánkového kĺbu vľavo obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 10 dní, kedy nemohol prijímať tuhú stravu

a ktorý obžaloba kvalifikovala ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. sa poškodený G. K., nar.XX.X.XXXX, trvale bytom F., D. XX a poškodená H. zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom G. č.XX, 850 05 Bratislava, IČO: 35937874 o d k a z u j ú s nárokom na náhradu škody na civilný proces, prípadne konanie pred iným príslušným orgánom.

II. Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie poškodeného G. K. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 7. júna 2016, sp.zn.2T/152/2014 bol obžalovaný B.. D. H. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

-dňa 22.2.2014 v čase o cca 9.00 hod. v mieste pozemku parcely číslo XXX a parcely číslo XXX nachádzajúcich sa v katastri obce D. M. po predchádzajúcom vzájomnom verbálnom konflikte medzi G. H., bytom D. M. číslo XXX a G. K., bytom D. M. číslo XXX, ktorý vyústil do vyhrážania sa zabitím G. H. zo strany G. K., obvinený D. H. opakovane najmenej trikrát udrel G. K. zovretou päšťou ruky do miesta ľavého spánku, následkom ktorých úderov poškodený G. K. spadol na zem a stratil vedomie, čím podľa odborného vyjadrenia spôsobil poškodenému G. K. ľahké zranenia a to otras mozgu, odreniny v spánkovej oblasti vpravo, zmliaždenie tváre vľavo, zmliaždenie hrudníka vľavo, ktoré zranenia si vyžiadali okamžitú hospitalizáciu poškodeného vo W. nemocnici F. v trvaní od XX.X.XXXX do 25.2.2014 a následnú práceneschopnosť s predpokladanom dobou trvania liečby od 22.2.2014 do 16.3.2014 a s obmedzením na bežnom spôsobe života poškodeného G. K. v čase hospitalizácie odkázaním na pomoc inej osoby pri vykonávaní bežných životných hygienických a stravovacích úkonov a po prepustení do ambulantnej liečby vzhľadom na zmliaždenie spánkovo sánkového kĺbu vľavo obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 10 dní, kedy nemohol prijímať tuhú stravu.

Za tento trestný čin bol obžalovaný B. D. H. odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 54 Tr. zák. na trest povinnej práce vo výmere 80 hodín, ktorý je v súlade s ustanovením § 55 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. povinný osobne vykonať v lehote do 1 roka od jeho nariadenia, v čase svojho osobného voľna a bez nároku na odmenu. Zároveň okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodeného G. K. s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní okresného súdu napadol odvolaním obžalovaný B.. D. H. pre nesprávnosť výrokov o vine a o treste a v zákonnej lehote poškodený G. K. pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Obžalovaný B.. D. H. v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že okresný súd po vrátení veci Krajským súdom v Trenčíne na základe uznesenia zo dňa 10.2.2016 vykonal výsluch svedkyne F. F., B. H. a svedka G.. C. L.. Poukázal na to, že svedkyňa F. F. vypovedala rovnako ako v prípravnom konaní, pričom podrobne popísala okolnosti, ktoré predchádzali incidentu, ako aj samotný incident, popísala slovné, niekoľkokrát sa opakujúce vyhrážky zo strany poškodeného G. K., smerujúce na G. H. „kde mám tú sekeru, ja ho zabijem“, ako aj úder smerujúci sekerou na oblasť hlavy G. H. a až následnú reakciu obžalovaného, ktorý tromi údermi smerujúcimi na tvár útočníka K., tohto spacifikoval a zabránil tak ďalšiemu útoku, prípadne aj dokonaniu hrozby zabitím, ktorú G. K. niekoľkokrát slovné prezentoval. Ďalej poukázal na výpoveď svedkyne B. H., z ktorej vyplynulo, že potom, čo počula z úst G. K. vyhrážku „kde mám tú sekeru, ja ho zabijem“, tak ihneď utekala do pivnice obuť si čižmy a bežala na miesto incidentu. Táto svedkyňa samotný incident nevidela, ale po návrate domov jej svedkyňa F. uviedla, že ona všetko videla aj počula. Ďalej poukázal na to, že z výsluchu svedka G.. C. L. bolo zistené, že po príchode na miesto incidentu bol terén rozbahnený, že vykonali na mieste šetrenie a na základe neho spísal úradný záznam, ktorý je súčasťou spisu. Svedok vo svojej výpovedi potvrdil, že slovnú hrozbu G. K. adresovanú G. H. potvrdili všetci svedkovia, ako aj to, že tento mal v rukách sekeru. Napriek takto doplnenému dokazovaniu, okresný súd podľa názoru obhajoby v napadnutom rozsudku nesprávne vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní, nebral do úvahy výsluch priamej svedkyne F. F. s odôvodnením, že sa jedná o priateľku obžalovaného a bral do úvahy iba svedkov, ktorí sú, prípadne v tom čase boli, osobne a pracovne naviazaní a závislí od poškodeného G. K. a zhodne zľahčovali jeho útok sekerou v tom smere, že sa malo jednať „len o vytlačanie H. sekerou“. Dokonca zo strany niektorých týchto svedkov a aj samotného poškodeného K. bola zo začiatku snaha uvádzať ešte aj kopance smerom na hrud' ležiaceho K. zo strany obžalovaného B.. D. H., čo nakoniec sám poškodený vyvrátil potvrdením, že pri ošetrení v nemocnici spadol a súd údajne kopance nebral do úvahy, ale v skutkovej vete ponechal aj zranenie u poškodeného K. „zmliaždenie hrudníka vľavo“, ktoré ale nemohlo vzniknúť po troch úderoch na tvár poškodeného a po jeho následnom páde chrbtom na zem. Ďalej uviedol, že v priebehu prípravného konania ako aj hlavného pojednávania poukazoval na tú podstatnú skutočnosť, že v rámci konania nebolo vôbec preukázané konanie obžalovaného smerujúce k úmyselnému ublíženiu na zdraví poškodenému G. K.,

teda nebolo preukázané formálne naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Okresný súd v napadnutom rozsudku uvádza, že obžalovaný mal rozbrániť konflikt iným spôsobom, napríklad odtrhnutím od seba, uchopením jedného z nich za pás, pričom poukázal na to, že obžalovaný je trénovaný, že doma má mech na boxovanie, a teda nešlo o obranu jeho otca, ale o tzv. odplácanie, dokonca verí tvrdeniu niektorého zo svedkov, že mu mal otec kázať „D. bi“, čo vôbec nie je pravda a je to jedna z verzí poškodeného K. a ním usmernených svedkov, nakoľko táto predmetná trestná vec úzko súvisí s trestným konaním vedeným vo veci nebezpečného vyhrážania zo strany osoby G. K. voči jeho otcovi, poškodenému G. H., ktorý skutok tesne predchádzal skutku, pre ktorý bolo D. H. vznesené obvinenie. Už vo výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia sa popisuje prvotný útok G. K. sekerou, vedený na osobu G. H., ktorý vyústil do následného konania B.. D. H. v tom, aby zabránil priamo hroziacemu nebezpečenstvu na život a zdravie svojho otca G. H.. Ďalej poukázal na zákonnú dikciu ustanovenia § 25 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný má za to, že v danom prípade ide práve o jeho konanie v nutnej obrane, teda zabránení a odvrátení priamo hroziaceho útoku poškodeným K. so sekerou (zbraňou) na oblasť hlavy G. H., teda jeho úmyslom nebolo „inému úmyselne ublížiť na zdraví“, ale primeraným spôsobom v rámci momentálneho vyhodnotenia celej situácie spacifikovať útočníka ozbrojeného sekerou v čase, keď tento aktívnym spôsobom už zaútočil na osobu G. H., o čom svedčí úder sekerou smerujúci na hlavu G. H., kedy došlo k zásahu rúčkou sekery na nadstavenú ruku G. H.. Z konania G. K. ozbrojeného sekerou po predchádzajúcich slovných vyhrážkach „ja ho zabijem“ jednoznačne podľa názoru obhajoby vyplývala dôvodná obava, že po prvom jeho vykrytom údere sekerou na oblasť hlavy G. H. bude nasledovať ďalší útok na bezbranného G. H.. Taktiež poukázal na to, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že konanie poškodeného K. „nebolo takej intenzity, ktoré by vyvolávalo dôvodnú obavu o život a zdravie otca obžalovaného G. H.“. „V prípade, že mienil zabrániť ďalšiemu trvaniu konfliktu, mohol „rozbrániť“ oboch pretláčajúcich sa sekerou...“. Ďalej v písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že v priebehu dokazovania bolo potvrdené samotným poškodeným K., že má psychické problémy a že trpí aj epilepsiou, pričom o týchto psychických problémoch vedel aj obžalovaný a vzhľadom na vzniknutú situáciu, útok poškodeným K. so sekerou, trvanie útoku a krátkosť času na zváženie iných možností zabránenia útoku, sa v stresovej situácii rozhodol spacifikovať útočníka údermi päšťou, teda reagoval v krátkom časovom úseku podľa toho, ako zvážil danú situáciu, úder sekerou a hrozbu ďalšieho úderu. Opätovne poukázal na citáciu prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín v odôvodnení odvolania zo dňa 5.3.2015 proti oslobodzujúcemu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn.6T/131/2014 v trestnej veci vedenej proti G. K. za útok vedený sekerou na G. H., konkrétne: „je možné dôvodne sa domnievať, že k dokonaniu skutku nedošlo len vďaka duchaprítomnosti syna poškodeného D. H., ktorý pribehol otcovi na pomoc a zabránil tak ďalšiemu útoku obžalovaného na poškodeného“. Obžalovaný B.. D. H. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por., a aby na základe vykonaného dokazovania sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obžalovaného B.. D. H. spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Tr. por., nakoľko tento skutok nie je trestným činom.

Poškodený G. K. v písomných dôvodoch svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu uviedol, že si uplatnil riadne a včas v trestnom konaní nárok na náhradu škody vo výške 3.565,60 Eur, pričom ide o bolestné vo výške 1.565,60 Eur a náhradu majetkovej škody vo výške 2.000,-Eur. Poukázal na to, že okresný súd uznal obžalovaného B.. D. H. vinným v zmysle obžaloby a poškodeného so svojim nárokom podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal na občianske súdne konanie. Poškodený nesúhlasí s takýmto rozhodnutím súdu. Má za to, že uplatnený nárok na náhradu škody v časti bolestného bol dostatočne preukázaný v spise sa nachádzajúcim lekárskeho posudkom o bolestnom a o sťaženi spoločenského uplatnenia vydanom dňa 21. marca 2014 lekárom G.. G.. Tento posudok obsahuje bodové hodnotenie zranení, ktoré majú jednoznačne súvislosť iba s tou časťou konania obžalovaného, za ktoré konanie bol uznaný v celom rozsahu vinným. Jedná sa o bodové ohodnotenie otrasu mozgu druhého stupňa vo výške 80 bodov a o bodové ohodnotenie pomliaždenia tváre a odierky vo výške 15 bodov. Neobsahuje bodové ohodnotenie zmliaždenia hrudníka vľavo, pre ktorú časť skutku nebol obžalovaný uznaný vinným. Zo skutkovej vety obžaloby vyplýva, že údermi do hlavy mu obžalovaný spôsobil ľahké zranenia, a to otras mozgu, odreniny v spánkovej oblasti vpravo a zmliaždenie tváre vľavo a zmliaždenie hrudníka vľavo. Ako už uviedol lekárskeho posudok na bodové hodnotenie ublíženia na zdraví neobsahuje hodnotenie zmliaždenia hrudníka vľavo, to znamená, že je plne použiteľný ako dôkaz, na základe ktorého je možné zaviazat' obžalovaného k náhrade škody v časti uplatneného nároku, a to v časti bolestného. V tomto smere poškodený má za to, že nie je potrebné vykonávať žiadne ďalšie dokazovanie, pričom správnosť lekárskeho posudku ani obžalovaný nenamietal. Poškodený G. K. z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd po zrušení výroku

o náhrade škody napadnutého rozsudku rozhodol, že poškodenému prizná uplatnenú náhradu škody v plnej výške minimálne však vo výške bolestného v sume 1.565,60 Eur a so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázal poškodeného na občianske súdne konanie.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril poškodený G. K., ktorý uviedol, že poškodený súhlasí s rozhodnutím súdu, považuje ho za správne a dostatočne odôvodnené, pričom tvrdenia obžalovaného v jeho odvolaní považuje za zavádzajúce a odporujúce obsahu spisu. Poškodený opakovane uviedol, že on tvrdí, že on nebol útočníkom, iba sa bránil útoku obžalovaného a jeho otca G. H.. Obidvaja sa dopustili útoku na jeho majetok a jeho osobu, keď mu bránili pohybovať sa po svojom pozemku a následne ho obžalovaný zbil cielеныmi údermi do spánkovej oblasti hlavy, ktorá oblasť, ako je všeobecne známe, má zoslabené lebečné kosti a údery priemerne cvičeného boxera, za ktorého obžalovaného považuje, keď priznal, že boxuje a v pivnici má cvičné boxerské vrece, sú schopné spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, prípadne smrť. Obžalovaný podľa jeho názoru mal byť stíhaný a odsúdený pre pokus ťažkej ujmy na zdraví. Nevysvetlil prečo ho cielene udrel zovretou päšťou opakovane trikrát do spánkovej časti hlavy a to v čase, keď sa jednoznačne nemohol týmto úderom brániť, pretože obidve jeho ruky držal jeho otec. Obžalovaný vedel, že v minulosti bol poškodený napadnutý, že oblasť hlavy má citlivú, oslabenú, no napriek tomuto poznaniu surovým a nebezpečným spôsobom ho bil. Neobstojí podľa neho tvrdenie obžalovaného, že ho ako nebudaj psychicky chorého človeka musel spacifikovať údermi päšťou, nakoľko z jeho strany sa žiadny útok v zmysle útocienia sekerou nekonal ako ďalej uvádza. Rovnako ďalej poškodený tvrdí, že počas celého incidentu sekera ako zbraň v zmysle F. zákona nikdy použitá nebola. Má za to, že sekera ako zbraň znamená použitie železnej časti sekery k jasnému útoku, čo sa v tomto prípade nestalo. Všetci nezainteresovaní svedkovia vrátane neho potvrdzujú, že on sa na obžalovaného prípadne jeho otca, železnou časťou sekery nezaháňal, ani nenaznačoval úder, ale na svoju obranu použil výlučne porisko, to znamená drevenú časť, a to výlučne iba na vytlačanie útočníka a nie na jeho bitie. Takže tvrdenie, že bola použitá sekera a dokonca s ňou poškodený mal udrieť otca obžalovaného do pravého predlaktia je v hrubom rozpore s obsahom spisu, a je to iba výmysel obžalovaného a jeho účelová obrana. Poškodený sa domnieva, že obžalovaný taktiež zrozumiteľne nevysvetlil, prečo ho bolo potrebné biť a prečo spolu s otcom, ak mali z neho obavu, neodišli z miesta činu preč, keďže mali na to dostatok času a prečo prípadne nežiadali o pomoc tam prítomné ďalšie osoby. Podľa názoru poškodeného, nepochybne ich úmyslom bolo ho zbiť a zastrašiť a pokiaľ by odišli, alebo požiadali o pomoc ďalšie osoby, nemohli by svoj úmysel dokončiť.

K písomnému vyjadreniu poškodeného G. K. sa vyjadril obžalovaný B.. D. H. prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným krajskému súdu dňa 19.1.2017. Obžalovaný v tomto vyjadrení poukázal na to, že trvá na dôvodoch, ktoré uviedol vo svojom písomnom odvolaní. Ďalej poukázal na to, že poškodený G. vádza, že mu bránili pohybovať sa po pozemku, ktorý je jeho vlastníctvom. Za týmto účelom poukázal na obrázky v uvedenom písomnom vyjadrení. Obžalovaný do vyjadrenia zapracoval štyri obrázky, ku ktorým uviedol popis. Obžalovaný nesúhlasí s tvrdením poškodeného, že išlo len o vytlačanie. Poškodený vykřikol nepríčetným hlasom niekoľkokrát slová „ja ho zabijem, kde je tá sekera“, pričom vyťahoval z auta zbraň, ktorá dokáže jediným šikovným ťahom pripraviť človeka o život. V takejto situácii útočník podľa jeho názoru musí počítat s tým, že sa s ním nebude zaobchádzať v rukavičkách a pokiaľ by chcel poškodený G. len vytlačať, nepotreboval k tomuto určite žiadnu sekera, navyiac za situácie, keď mal vo svojej blízkosti niekoľko ďalších dospelých osôb. Jednalo sa pritom o veľmi krátky okamih, kedy v jeho očiach doslova bojoval o život svojho otca G. H., pričom bol vo veľkom strese. Uviedol, že nemal čas uvažovať, kde udiera a aká je zdravotná minulosť poškodeného. Jeho cieľom bolo jediné, spacifikovať útočiaceho G. K., aby sa mu už druhýkrát nepodarilo zahnať, pretože išlo o život. S tvrdením, že priznal, že boxuje v pivnici nesúhlasí, a ani s tým, že ho možno považovať za boxera. Boxu sa nikdy v živote nevenoval a ako bežný mladý človek sa len rekreačne venuje kondičnému športu a posilňovaniu. Skutočnosť, že sekera bola použitá ako zbraň, pričom ňou mal udrieť jeho otca G. H. do pravého predlaktia, je vecou nevyvrátiteľnou. Nejde o žiaden výmysel, nakoľko regres z nemocnice, kde bol G. H. ošetrovaný, je založený v trestnom spise a je súčasťou samostatného trestného konania, v ktorom ako obžalovaný vystupuje G. K.. Ďalej uviedol, že tvrdenie v tom smere, že ak mali z poškodeného obavu, mohli odísť z miesta činu preč, keďže mali na to dostatok času, je taktiež nepravdivé. Počas toho ako poškodený začal vyťahovať sekera a útočiť, prešlo len cca 5-10 sekúnd. Počas tej doby bol síce v šoku, ustúpil o dva tri kroky, ale otec G. H., vedomý si svojho práva, zostal stáť s tým, že určite nepredpokladal, že G. K. skutočne sekera použije. Taktiež nie je pravda, že všetci nezainteresovaní svedkovia potvrdzujú, že sa poškodený nezaháňal železnou časťou sekery. Ďalej poukázal na výpovede svedkyne F. F. a G. H.. Skutočnosť, že G. K. opakovane v amoku použil slovné vyjadrenia „ja ho zabijem,

kde je tá sekera“, pričom vyťahoval z auta sekeru, potvrdzujú aj ostatní svedkovia. Taktiež nesúhlasí s tvrdením, že ich úmyslom bolo niekoho zbiť, alebo zastrašiť. S poukazom na dôvody jeho odvolania ako aj s poukazom na uvedené písomné vyjadrenie navrhol, aby odvolací súd po objektívnom vyhodnotení vykonaných dôkazov a pri dodržaní zásady „in dubio pro reo“, zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por., a aby sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Tr. por., nakoľko tento skutok nie je trestným činom. Zároveň navrhol, aby odvolací súd odvolanie poškodeného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa do konania verejného zasadnutia krajského súdu k odvolaniu obžalovaného B.. D. H. a poškodeného G. K. písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol, a aby odvolaniu poškodeného bolo v celom rozsahu vyhovené.

Splnomocnenec poškodeného na verejnom zasadnutí krajského súdu zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby odvolací súd rozhodol v intenciách ich písomného odvolania.

Obžalovaný IU. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por., a aby sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a obžalovaného Ing. D. H. oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por., nakoľko predmetný skutok nie je trestným činom a zároveň, aby odvolací súd odvolanie poškodeného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného a poškodeného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na verejnom zasadnutí dňa 1. februára 2017 na podklade podaného odvolania obžalovaným a poškodeným, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného B.. D. H. je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o preskúmanie správnosti postupu okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutých výrokov rozsudku, z obsahu odvolania obžalovaného a poškodeného vyplýva, že odvolania neobsahujú žiadne námietky voči postupu okresného súdu, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal kontradiktórnym spôsobom všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci. Okresný súd v súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn.3To/82/2015 zo dňa 10. februára 2016, ktorým krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 3 Tr. por. zrušil predchádzajúci napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol, doplnil v úplnom súlade s uznesením krajského súdu doteraz vykonané dokazovanie výsluchmi svedkov F. F., B. H. a G.. C. L.. Okresný súd sa zaoberal i okolnosťami nutnej obrany obžalovaného B. D. H., avšak dospel k nesprávnym záverom (závery okresného súdu sú nesprávne pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku najmä preto, že sa okresný súd nesprávne vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie) a napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por.).

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno

preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zák. čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na chránený záujem týmto zákonom nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zák. nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Podľa § 25 ods. 3 Tr. zák. ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v ods. 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

Pokiaľ ide o samotné aplikovanie ustanovenia nutnej obrany v zmysle § 25 ods. 1 Tr. zák., krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že uvedené ustanovenie je osobitným ustanovením k všeobecnému ustanoveniu o krajnej núdzi. Pri nutnej obrane ide o odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniká útokom človeka, pričom obrana je namierená proti útočníkovi. Ide o osobitný prípad stretu záujmov na ochrane rôznych spoločenských vzťahov. Na jednej strane je to záujem, ktorý bol napadnutý útokom a na druhej strane je to zdravie, majetok, resp. aj život útočníka alebo niektorý iný jeho záujem (napr. osobná sloboda), ktorý by bol za iných okolností (keby nebol útočníkom) chránený. Pri nutnej obrane sú tieto záujmy útočníka obetované, aby bol odvrátený útok. Útok sa pritom v tomto ponímaní chápe ako protiprávne konanie človeka proti záujmom chránených Trestným zákonom, ktorý musí priamo hroziť alebo trvať. Nemusí ísť len o život a zdravie, ale môže ísť napríklad aj o ochranu vlastníctva, domovej a osobnej slobody. Obrana smeruje proti útočníkovi a spravidla postihuje jeho telesnú integritu. Musí prebiehať pritom súčasne s útokom. Ak útok už skončil môže ísť o odplatu, ktorá však nie je nutnou obranou. Pri nutnej obrane sa nevyžaduje zásada subsidiarity vôbec a závisí od rozhodnutia napadnutého, či sa bude aktívne brániť alebo pred priamo hroziacim útokom utečie. Zásada proporcionality pri nutnej obrane je modifikovaná v tom smere, aby obrana nebola celkom zjavne neprimeraná útoku. Primeranosť obrany k útoku sa posudzuje najmä podľa spôsobu útoku, miesta útoku, času útoku a okolností vzťahujúcich sa na osobu útočníka alebo na osobu obrancu.

Krajský súd zdôrazňuje, že pri nutnej obrane sa teda odvracia nebezpečenstvo, ktoré ad 1/ ohrozuje hodnoty chránené Trestným zákonom, ad 2/ bezprostredne hrozí alebo trvá, ad 3/ nie je spôsobené zvierateľom, ad 4/ nie je spôsobené útokom vyprovokovaným preto, aby mohol provokatér pod zámienkou nutnej obrany útočníkovi ublížiť (ergo provokatér stricto sensu nemôže aplikovať nutnú obranu), pričom: ad 5/ spôsobený následok (nutná obrana) nie je celkom zjavne neprimeraný útoku (podmienka proporcionálneho použitia), ad 6/ sa nevyžaduje použitie zásady subsidiarity konania napadnutého, pričom napadnutý si môže vybrať, či sa bude aktívne brániť, alebo pred útokom utečie.

Krajský súd po splnení si prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že obžalovaný B. D. H. v predmetnom prípade spĺňa všetky podmienky uvedené v predchádzajúcom odseku, pričom jeho konanie vylučuje protiprávnosť jeho činu. Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd pochybil, keď obranu obžalovaného považoval za celkom zjavne neprimeranú s poukazom na spôsob útoku, ako aj na všetky okolnosti, ktoré boli zistené a ktoré incidentu predchádzali. Okresný súd taktiež nesprávne prihliadol na skutočnosť, že obranu otca obžalovaným z hľadiska proporcionality a primeranosti obrany považuje za neprimeranú vzhľadom na fyzickú kondíciu a športovú pripravenosť obžalovaného. Krajský súd sa nestotožnil ani so záverom okresného súdu, že o nutnú obranu nejde ani vtedy, keď obžalovaný reagoval na útok voči jeho otcovi takým spôsobom, že útok v skutočnosti odplácal a nie odvracal, čo podľa záverov okresného súdu je zrejme z výpovedí svedkov TY. H., ktoré zhodne potvrdili dlhodobosť konfliktov medzi poškodeným K. a rodinou H. ohľadne sporov o pozemky, ako aj z výpovede svedkov, ktorí potvrdili, že pred údermi päšťou otec vyzval svojho syna vetou „D., bil!“ na útok voči poškodenému G. K.. Krajský súd vzhľadom na celkové okolnosti predmetného prípadu dospel jednoznačne k záveru, že obrana obžalovaného B. D. H. nebola celkom zjavne neprimeraná útoku. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že obžalovaný B. D. H. konal v nutnej obrane, nakoľko jeho otcovi G. H. zo strany poškodeného G. K. hrozil vážny útok so sekerou. V konaní bolo nepochybne preukázané aké okolnosti predchádzali útoku obžalovaného na poškodeného G. K.. Nakoniec i sám poškodený G. K. potvrdil vo svojej výpovedi, že po osobnom nezvládnutí verbálneho konfliktu medzi ním a G. H., ako sedel v aute, sa zdvihol a vystúpil z auta a vtedy povedal slová: „ja ho zabijem, kde je tá sekera“ a kráčal ku kufru

svojho auta, pričom tieto slová zopakoval viackrát. Následne so sekerou v ruke poškodený G. K. uderil G. H. do pravého predlaktia. Obžalovaný B.. D. H. v tom čase povedal svojmu otcovi, aby si dal pozor, lebo poškodený G. K. to myslí vážne. Tieto skutočnosti potvrdila vo svojej výpovedi i svedkyňa F. ktorá popísala slovné, niekoľkokrát sa opakujúce vyhrážky zo strany poškodeného G. K., smerujúce na G. H. „kde mám tú sekeru, ja ho zabijem“, ako aj úder smerujúci sekerou na oblasť hlavy G. H. a následnú reakciu obžalovaného, ktorý tromi údermi smerujúcimi na tvár útočníka K., tohto spacificoval a zabránil tak ďalšiemu útoku. E. B. H. síce samotný incident nevidela, no svedkyňa F. F. jej po návrate domov uviedla, čo všetko videla aj počula. E. B. H. taktiež vo svojej výpovedi potvrdila, že počula z úst G. K. vyhrážku „kde mám tú sekeru, ja ho zabijem“, pričom následne ihneď utekala do pivnice obuť si čižmy a bežala na miesto incidentu. Svedok G.. C. L. vo svojej výpovedi uviedol, že po príchode na miesto incidentu bol terén rozbahnený, vykonal na mieste šetrenie (spísal úradný záznam), pričom vo svojej výpovedi potvrdil, že slovnú hrozbu G. K. adresovanú G. H. potvrdili všetci svedkovia, ako aj to, že tento mal v rukách sekeru. L. súd opakovane v tejto súvislosti zdôrazňuje, že sekeru je v zmysle § 122 ods. 3 Tr. zák. potrebné považovať za zbraň, pretože ide o takú vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. V danej situácii následné údery obžalovaného B.. D. H. na oblasť hlavy poškodeného za účelom spacificovania poškodeného G. K. viedli k úspešnému odvráteniu trvajúcего útoku a jeho hrozby.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a keďže mu v tom nebránilo ustanovenie § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci rozsudkom sám tak, že podľa § 285 písm. b/ Tr. por. obžalovaného B.. D. H. spod obžaloby oslobodil, pretože skutok, ktorého sa obžalovaný dopustil a ktorý okresný súd na základe vykonaného dokazovania správne ustálil, nie je trestným činom (výroky uvedené pod bodom I. tohto rozsudku odvolacieho súdu).

Pokiaľ ide o otázku náhrady škody, krajský súd rozhodol tak, že podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodených G. K. a H. zN.. s ich uplatnenými nárokmi na náhradu škody (v rámci adhézneho konania) odkázal na občianske súdne konanie, pretože v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby je súd vždy povinný poškodeného odkázať s jeho nárokom na občianske súdne konanie.

Z hľadiska doteraz uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky poškodeného za opodstatnené, a preto odvolanie poškodeného G. K. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol (výrok uvedený pod bodom II. tohto rozsudku odvolacieho súdu).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.